

မောင်ဩလေး

ဖတ်စရာရုပ်ရှင်

မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုများ

ငါးနာရီ ရုပ်ရှင် (ရုပ်ရှင် ရဲ့ အစ)

မနက် (၁၀) နာရီ ။ ရန်ကုန်တိုးဝိတ် ကျော်လို့ "ဧရာဝတီတိုင်းမှ လှိုက်လှဲစွာ ကြိုဆိုပါ၏ " ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကို ဖြတ်သန်းလာခဲ့ပြီ။ ရန်ကုန်တိုင်းနဲ့ ဧရာဝတီတိုင်းကို ဆက်သွယ်ထားတဲ့ အဝေးပြေး လမ်းမပေါ် မြတ်ကောင်းကင် အမြန်ယာဉ်က တငြိမ့်ငြိမ့် မောင်းနှင်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် စိတ်တွေကတော့ အတော်လေး လှုပ်ခတ် ယိုင်နဲ့ နေမိတယ်။ သဗ္ဗဒွေ ဂါထာကို ပါးစပ်ဖျားမှာ တတွတ်တွတ် ရွတ်နေပေမဲ့ ကြောက်လန့်မှုက မပြေ။ ခုံနေရာ အခက်အခဲကြောင့် ကားဒရိုင်ဘာရဲ့ နံဘေးမှ ကပ်လျက် လိုက်ပါခဲ့ရခြင်းကို ကနဦးကတော့ ဘာမှ မဖြစ်။ လှိုင်သာယာ ဒဂုံဧရာ အဝေးပြေးကနေ ထွက်ခွာလာစက စပြီး ဒရိုင်ဘာကြီးရဲ့ ဖြစ်ပုံကို အနီးကပ် ကြည့်နေရင်းက ကျွန်တော့် ပါးစပ်ဖျားမှာ ဂါထာ အထပ်ထပ် ကပ်ငြိ ပါလာခဲ့ရပြီ။ လမ်းက ရှင်းနေပေမဲ့ ကားကြီး ကားငယ်တွေနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် တိမ်းရှောင်ချိန်တိုင်း ဘုရား တမိတယ်။

"ဟယ်လို အေးပါ အဖေ ပြန်လာမှာ ခုက ကားမောင်းနေတာ၊ အေးအေး၊ အဖေ နားလည်တယ် သမီး အမေကို ပြောလိုက် အိမ်ဂရုန်ကို မထိနဲ့ ဦးလို့၊ အဖေ ပြန်လာမှ စိစဉ်မယ်"

ဒရိုင်ဘာကြီးက ယာဘက်လက်မှာ ဖုန်းကို မနားတမ်း ကပ်ထားတ

ယ်။ ဘယ်ဘက် လက်တင်ထားတဲ့ စတီယာရင်က လှုပ်လီ လှုပ်လဲ့။
ယာဉ်မောင်း ကျွမ်းကျင်ပုံ ရပေမဲ့ ဒရိုင်ဘာနားမှာ ကပ်ထားတဲ့ ဖုန်းကို
ကျွန်တော် မယုံရဲဘူး။ ဖုန်းလာကတည်းက ဒရိုင်ဘာကြီး မျက်နှာမှာ
သောကရိပ်တွေ လွှမ်းနေတာ မြင်ခဲ့တယ်။ ကွေ့ကြောများ ကွေ့တိုင်း
တည်ငြိမ်အောင် မနည်း ထိမ်းကွေ့နေရ ပုံပေါက်တယ်။ ဂီယာမချိန်းဘဲ
လီဗာကို တိုးလိုက် လျှော့လိုက်နဲ့ ကွေ့နေတာ။

"သမီးအမေကို စောင့်ကြည့်ထားသမီး သူသွားနေတဲ့ ဖဲဝိုင်းက ရဲ
တိုင် ခံထားရတာနော်၊ ဒါနဲ့ ငမိုးဆိုတဲ့ ကောင်ကကော အိမ်ကို အမြဲ
လာနေတာပဲလား။"

ညောင်တုန်း မြို့ထဲကို ရောက်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒရိုင်ဘာက ဖုန်း
ကို လက်က မချသေးဘူး။ ဖုန်းဘထွေရီပဲ ကောင်းလွန်းနေသလား မသိ။
ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သရဏဂုံ တင်ထားရတယ်။

"ဘာ အေး အဖေ လာမှ အဲဒီကောင်နဲ့ တွေ့မယ်၊ သမီး အမေက
ကော ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ပဲလား၊ ဟုတ်မယ် ဟုတ်မယ် ဒီကောင်က အဖေတို့
မညားခင် ကတည်းက သမီးအမေကို ကပ်နေတာ၊ အဲဒီ ဖဲဝိုင်းမှာ လည်း
ဒီကောင် အမြဲရှိတယ်၊ ဪ အေးပါ သမီးရယ် သမီးအမေနဲ့ ဒီကောင်
အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်၊ အိမ်ဂရန်ကို ဖြစ်နိုင်ရင် သမီး ဖွက်ထား သိ
လား၊ ဟုတ်တယ်လေ အဖေ သေတ္တာသေ့ သမီးကို ပေးထားတာပဲ အဲဒီ
မှာ ဖွက်၊ ဟာ မဖြစ်သေးပါဘူး၊ သမီး ကျောင်းတက်ရင် ယူသာသွား ၊
တော်ကြာ စိတ်မချရဘူး။"

ကျွန်တော် သတိထားမိလာတာက သူ့ရဲ့ လက်တွေ့။ တည်ငြိမ်မှု
ကင်းမဲ့လာသလို ခံစားရတယ်။ ဘရိတ်ကိုလည်း ယောင်ပြီး ခဏ ခဏ
နင်းမိနေတာ သတိထားမိတယ်။ သူ့ရဲ့ စိတ်တွေက အဝေးပြေး လမ်းထ

က် အိမ်ကိုပဲ ဦးတည်နေပုံ ရတယ်။

"သမီး အဖေ သားကြီးကို ပေးထားတဲ့ လေးသောင်းက သမီးအမေ ယူထားတယ်ဆို၊ အဲဒါ ပြန်တောင်းခိုင်း ။ သားကြီးက ကျောင်းလခတွေ မနက်ဖြန် သွင်းရမှာ "

"..."

"ဘာ အိမ်ပြန်မလာဘူး ဟုတ်လား၊ ဒီကောင် ကျောင်းရော တက်ရဲ့ လား၊ ဟာကွာ၊ သမီး သူငယ်ချင်းတွေကို စုံစမ်းပါဦး၊ ကျွတ် ... အဖေ ဆက်မေးလိုက်မယ်၊ ခဏ ... ပြီးမှ သမီးကို ပြန်ခေါ်မယ်"

သူ ဖုန်းခဏ ချလိုက်တဲ့ တစ်မိနစ်စာလေးမှာ ကျွန်တော် သက်ပြင်း မောတွေ တရစပ်ပစ်ချ လိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော့် အိမ်အပြန် ခရီးက ရင်တမမ၊ ကျွန်တော် ရွာကို မရောက်ဖြစ်တာ အတော်ကြာပြီ။ အမေ့ကို လွမ်းလွန်းလို့ သာ ပြန်ရတယ်။ ကားစီးရတာ တော်တော် အဆင်မပြေ။

သူ့လုပ်ပုံနဲ့ တော့ ကျွန်တော် အမေ့ကိုတောင် မြင်ရပါ့မလားလို့ မဆီမဆိုင် တွေးမိ နေသေးတော့တယ်။

ခဏ အတွင်းမှာ ပဲ ဒရိုင်ဘာကြီးက သူ့ရဲ့ ယာဘက်လက်နဲ့ ဖုန်းခလုတ်တွေကို နှိပ်နေတာ မြင်လိုက် ရပြန်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဘုရားစာကို အစကနေ ပြန်ရွတ်ဖို့ ပြင်လိုက်တယ်။ ကားကြီးက ဗိုလ်မြတ်ထွန်း တံတားပေါ် ဖြတ်သန်း လာခဲ့ပြီ။ လယ်ကွင်းစိမ်းစိမ်းနဲ့ မြစ်ပြင်ကို ငေးမောနေတဲ့ ခရီးသွားတွေကို မြင်ရပေမဲ့ ကျွန်တော့် ခံစားချက်တွေက တော့ ကြောက်စိတ်နဲ့ မစိမ်းနိုင် မစိုနိုင်။

"အေး သားကြီး မင်းအိမ်ပြန် မအိပ်ဘူးဆို၊ ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ။ ဘာ၊ မင်းသူငယ်ချင်း မိုးဆွေမှာ အစ်မတွေ ညီမတွေ ရှိတယ်လေ၊ မင်း သူတို့ အိမ် ညအိပ်တော့ ပတ်ဝန်းကျင်က တစ်မျိုး မြင်မှာ ပေါ့၊ အိမ်မှာ မ

င်းညီမလေး တစ်ယောက်တည်း၊ မင်းအမေက ဖဲဝိုင်းပဲ ရောက်နေတာ သိသားနဲ့ ၊ ပြီးတော့ မင်း ငါပေးထားတဲ့ ပိုက်ဆံ မင်းအမေ ဆီမှာ ဆို"

"....."

"သူက အကြွေး ဝိုင်းနေတာကွ မင်းပိုက်ဆံ ကုန်လောက်ပြီ၊ ငါ အတန်တန် မှာ ထားရက်နဲ့ ကွာ၊ ငါက ကုန်းရုန်းပြီး ပိုက်ဆံရှာ၊ မင်းကျောင်းတက်ဖို့ ၊ မင်းညီမ ကျောင်းတတ်ဖို့ ၊ မင်းက ငါ့ပိုက်ဆံကို တန်ဖိုး မထားဘူးနော်၊ သားကြီး မင်းအမေဆီက ကျန်သလောက် ပြန်တောင်း သူအိမ်ဂရန်တောင် ပေါင်ဖို့ လုပ်နေတာနော်"

"..."

ပုသိမ် မုံရွာ လမ်းခွဲကို ကွေ့ လာပြီးတဲ့ အခါ ဟသံတ၊ အင်္ဂပူ ကားလမ်းက ပိုပြီး ကျဉ်းမြောင်း လာတယ်။ ကား အသွားအလာ ကျဲပါးပေမဲ့ တစ်စီး တစ်စီးဆုံတိုင်း အတော်လေး ရှောင်ယူရတာ။ ဒရိုင်ဘာကြီးရဲ့ ဖုန်းဘထွေရီ မကုန်သေးဘူးလားလို့ ကျွန်တော် အံ့သြမိတယ်။ ဘထွေရီ မကုန်လည်း ဘောသာကုန် စေချင်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒရိုင်ဘာကြီး ကတော့ ပိုပြီး အရောင် တောက်လာတဲ့ သောကစိတ်တွေနဲ့ ဖုန်းကို တရစပ် ကိုင်ထားတုန်း။

"သားကြီး မင်းအမေက ဖုန်းပါ ရောင်းသုံးထားတာ၊ ငါဆက်မရဘူး၊ ခုအိမ်ပြန်၊ မင်းညီမလေးက တစ်ယောက်တည်း၊ အဖေ ပိုက်ဆံလိုရင် ထပ်ရှာပေးမယ်၊ အခု ကွင်းကောက်ကို ရောက်ရင် အဖေ တစ်ရက်နားမယ်၊ ရန်ကုန်ပြန် မတက်ဘူး၊ အဖေ ဆိုင်ကယ်ကယ်ရီနဲ့ ခဏ ပြန်လာမယ်၊ မင်းအမေနဲ့ လည်း ပြဿနာ ရှင်းစရာ ရှိတယ်၊ ခဏလေး ပြီးရင် ငါ အငယ်မကို ဖုန်းပြန်ခေါ်ဦးမယ်၊ မင်း ငါပြောတဲ့ အတိုင်း လုပ်နော်"

"..."

ခဏ အကြာမှာ ပဲ ဒရိုင်ဘာကြီး ကားကို လမ်းဘေး ကပ်ရပ်လိုက်တယ်။ ဓနုဖြူ ရောက်နေပြီ။

"ကဲ အားလုံးပဲ အပေါ့ အပါး ကိစ္စ၊ နေ့လည်စာ ကိစ္စလေးတွေ ဒီမှာ ဖြေရှင်းလို့ ရပါတယ်၊ နာရီဝက် နားပါ့မယ်"

ကျွန်တော် သက်ပြင်းကို အားပါးတရ ချလိုက်တယ်။ ခရီးစဉ်က တစ်ဝက် ကျော်ပြီ။ နာရီဝက် ရပ်နားချိန်က ကျွန်တော့်ကို ဆူနာမီ မုန်တိုင်းထဲက လွတ်မြောက်လာသလို ခံစားချက်ကို ပေးနိုင်တယ်။ ဒီ ဒရိုင်ဘာကြီးကတော့ သူ့ရဲ့ ဖုန်းကလေးကို ကိုင်ပြီး ထမင်းဆိုင်ထဲ အပြေး အလွှား ဝင်သွားပါတယ်။

ကျွန်တော် အတော်အသင့် ဆာလာတာနဲ့ ထမင်းဆိုင်ထဲ လိုက်ဝင် လာခဲ့တယ်။ သူ့ကို ကြည့်တော့ ဆိုင်ထောင့်က ပလပ်ခုံ တစ်ခုမှာ ဖုန်းကို အားသွင်းနေတယ်။

"အင်း၊ ဒီတိုင်းဆို ဒီဘထွီရီ ကုန်မှာ မဟုတ်သေးဘူး" လို့ စိတ်ထဲက တွေးလိုက်မိတော့တယ်။
